

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'ΥΛ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Σ εξετάσαμε, πρώτα-πρώτα, το ψευ-
τιζο αυτό πόδι του τραπέζιου, είχε ο
Χόλμς. Ναι, είχε πραγματικά ένα
κοινό πόδι τραπέζιου, από ξύλο βαλ-
ανιδιάς, αλλά στο ίδιο ακριβώς ύψος
των άλλων τριών ποδιών. "Αρα ο
κλέφτης ήξερε καλά το τραπέζι, πριν
μηθ' δώ μέσα. Χι... η λεπτομέρεια
αυτή είχε πολύ σοβαρή και αξία προ-
σοχής...

Μιλώντας έτσι ο Χόλμς, πλησίασε
στη μίτη του και μύρισε το πόδι του
τραπέζιου.

— Η βαφή του είχε νοστή, είχε. Το έβαφαν χτές το μεσημέρι. Ί-
σως. Συνεπώς τα πράγματα έγιναν άφε-σβύσε...

Μερικές στιγμές σιωπής έμεσολάβησαν.

Ο διαμόνος αστυνομικός ήταν βυθισμένος σε σκέψεις.

— Έτσι είχε, είχε σέ λίγο. Η κόπτη έσχεδιάστηκε κι' έξετελέ-
στη κατά το τελευταίο έκσωτεταράωμο. Και τώρα άς δώμε ποιάς
μπορούσε να ξέρη το μυστικό της κοπτης του τραπέζιου, την οποία
μονάχα εγώ κι' ο Χάρου Τάξον ξέραμε. Η κυρία Μπρονέ δεν ήξερε
τίποτα, κι' έξ άλλου είχε τίμια γυναίκα, κι' αξία κάθε έμπιστοσύνης.
Τότε; Τότε πρέπει να μπήκε στο γραφείο μου κάποιος ξένος. Ποιάς
άιος; Στην κυρία Μπρονέ έχω δώσει ανθερής διαταγές σχετικάς, τις
άποτες τηρεί άταραγκάτως. Κανένα δεν άρνει να πατήρη στο γρα-
φείο μου, όταν έχω άπουσιάζω. Άπολύτως κανένα, Λουπόν;

Την στιγμή αυτή μπήκε στο γραφείο του Χόλμς η κυρία Μπρονέ,
ταραγμένη κι' άνησχη.

— Τι συμβαίνει, κ. Χόλμς; ρώτησε.

— Κυρία Μπρονέ, μπήκε κανείς μέσα έδω χθές, ύστερα άπ' το με-
σημέρι; της είχε ο αστυνομικός.

— Θεός φιλιάξοι, κ. Χόλμς! Είναι δυ-
νατόν να γίνη ένα τέτοιο πράγμα, χω-
ρίς την άδειά σας;

— Κι' άιος, κάποιος μπήκε έδω μέ-
σα, χωρίς να το ξέρετε, είτε στενοχω-
ρημένος ο Χόλμς, και σέ λίγο πρό-
σθεσε:

— Ποιάς σ' έπεσκέφθηκε σήμερα
κυρία Μπρονέ;

— Μόνο ο Μάλαρ, ο Ξάδελαφός μου,
ο μόνος συγγενής πούχω σ' αυτό τόν
κόσμο.

— Ά... Και για να κοιβενηιάσετε
λίγο τόν έθαίλας έδω μέσα;

— Όχι, κύριε Χόλμς, όχι... Ήταν
τόσο βασιστός πού δεν θέλησε ούτε
στην κόμιαρά μου να μπή, για να τού
δώσω ένα τσάι. Σ' αυτό έχω μάριτρα
τόν Πάττυ, τόν ταχυδρόμο, πού όταν
έφερε τα γράμματα, μάς ειδή να κοι-
βενηιάζουμε στο κατώφλι της πόρτας.

— Καλά... Μά δεν μου λέξ, όταν ο Πάττυ σούδωσε τα γράμμα-
τα, έφερε άμέσως;

— Όχι. Δεν μούδωσε τα γράμματα στά χέρια. Πέρασε από μισο-
στά μας και μού ειπέ: «Ξέρω ότι λείπει ο κ. Σέρλοκ Χόλμς. Άφησε
μάλιστα στο γραφείο του μιά άπόδειξη παραλαβής μιάς συστημένης έ-
πιστολής, πού τούθε χθές, και μούδε να την πάρω, κυρία Μπρονέ, έ-
ξακολούθησε την κοιβενηία σας, και θάβωκο μόνος μου την άπό-
δειξι...»

Ο Σέρλοκ Χόλμς, στην άρελή αυτή άμολογία της κυρία Μπρονέ
άνατράχισε. "Υστερα, σούφρωσε τα γέμλι του, έβλεψε τα μάτια
του μιά στιγμή, τάνοιξε κατόπιν πάλιν κι' έκανε σάν μιά τήρησι, τη
στιγμή πού έτοιμάζεται να γρηήξη πάλιν στη λεία της.

Η κυρία Μπρονέ έτρωσε.

— Κυρία Μπρονέ, ειπέ σέ λίγο με ύπόκομη φωνή ο αστυνομικός,
σσεφθήτε πρώτα καλά κι' ύστερα άπαντήστε στις έρω-ήθειες πού θά
σας κάνω... Όταν ο Πάττυ σας μύησε, είχε γυρισμένο κατά σας
τό πρόσωπό του;

— Θεέ μεγαλοδύνωμε!... Μήπως έκανα καμιά κοιπαμάρα, κ.
Χόλμς; φώναξε τρέμοντας η δεικτική οικονομός. "Ο τεχνικός
είχε περάσει γρήγορα από μπροστά μας και νόμωσα ότι σεις τού εί-
χατε έπιπείσει να μηθ' στο γραφείο σας για την άπόδειξι της παρα-
λαβής... "Ο Πάττυ, έξ άλλου, είχε ένα καλό πλληγκάρι πού τόν ξέ-
ρωμε καιρό τώρα... "Ηξερα ότι ο πατέρας του ήταν άρρωστος κι'
ότι τόν άνωταστούσε. Φορούσε μάλιστα τη στολή τού πατέρα του.
"Έπειτα...

— Άκου δώ, κυρία Μπρονέ: μύησε καθαρά και ξάστερα κι' άφησε
τις πολυλογίες, άκούσι... Πες μου λοιπόν: Σάς είχε γυρισμένη τη
ράχα του ο Πάττυ, να ή άχι; ρώτησε ο Χόλμς, χτυπώντας τη γρο-
διά του στο τραπέζι και κοιτάζοντας καπάμματα την μοσολιποθιμισμέ-

νη άπ' την τρούαρα της κυρία Μπρονέ.
— Όχι... Δεν το είδα καθόλου το πρόσωπό του, κύριε Χόλμς. Άνέ-
θηκε γρήγορα τη σάβλα και σέ τρία-τέσσερα λεπτά κατέβηκε, άκρι-
βώς τη στιγμή πού με άποχαίρετοσε ο Ξάδελαφός μου...

— Λουπόν, κυρία Μπρονέ, είχε ήσυχά ο αστυνομικός, δεν ήταν ο
Πάττυ αυτός πού άφύρατε να μπή στο γραφείο μου. Ήταν ένα:
μεγάλος λοκοδότης, πού μούδανε μεγάλο κακό. Κι' όλολογώ ότι τα
κατάφερε μιά χαρά, στην έντέλεια. Αυτός ο κύριος ήξερε λεπτομέ-
ρεστάτα τόν τρόπο της ζωής μου και τα μυστικά τού σπιτιού μου.

— Θεέ μου φιλεύσπλαχε! φώναξε η άγαθή γυναίκα. Δεν ήταν
λοιπόν ο Πάττυ, δεν ήταν ο Πάττυ;

— Μάλιστα. Δεν ήταν ο Πάττυ. Αυτό είχε φως φανερό. Μά δεν
φραίτε σεις, κυρία Μπρονέ! Πηγαίνετε στην κόμιαρά σας να κοιμηθή-
τε ήσυχά... Καλή νύχτα!

— Καλέ μου κύριε Χόλμς, φώναξε η κακόμορη γυναίκα, με γε-
μάτα από δάκρυα τα μάτια της, διόξε με, άπόλαξε με, μιά και δεν
μπορώ να σου δοίλω ένα σωστό πρέκει. Γέρωσα πια... Είναι τόσα χρό-
νια στην έστρασία σας και ποτέ δεν σας κακοζήλωσα. Και τώρα,
στά τελευταία, να σας κάνω ένα τόσο μεγάλο κακό!...

— Καλά, καλά... Πούησασ, καλή μου κυρία Μπρονέ... Άλλη φο-
ρά μόνο να προσπαθής να κοιτάξής τούς άνθρώπους στο πρόσωπο,
να έπιμένεις να στο δείχνουν διάκόληρο. Τώρα, πήρανε να ήσιζάσης.
Καλή νύχτα!...

"Όταν η κυρία Μπρονέ έβλεπσε την πόρτα τού γραφείου κρύφοντας,
ο Χόλμς κάθισε πάνω στο τραπέζι και ξίνοντας τó σαγόνι του, ψι-
θύρισε:

— Ο Πάττυ... δεν είχε ο Πάττυ! Αυτό είχε φως φανερό. Τότε
άιος ποιάς είχε; Αυτό πρέπει να βωθ. Είναι δύσκολο, αλλά έχω από
πού πρέπει ν' άρχίσω. Γιατί, το μυστικό τού γραφείου μου, δεν τύξε-
ρα μόνον εγώ κι' ο Χάρου. Τύξερα κι' άλλο ένα πρόσωπο άκωφω...
Χωρίς λοιπόν να χάνω καιρό, πρέκει άμέσως να πάω να άνα-
γκρύνω αυτό το πρόσωπο.

"Υστερ' από δέκα λεπτά, ο Χόλμς,
μεταμορφωμένος σέ ξενιχτή, έφερε
κωφά άπ' το σπίτι του, χωρίς να τόν
νοιώση η κυρία Μπρονέ, πού στροφω-
ριζε στο κρεβάτι της, μη μισωών-
τας να κλείση μάτι άπ' τη στενοχώρια
της, για τó ατσόλο λάθος της ζωής
της».

ΣΛΟΜΕ ΧΙΡΣ Ο ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΗΣ

Την νύχτα εκείνη χιόνιζε διαρκώς
στην άγγλιική πρωτεύουσα. Κατά
τή μεσάνυχτα μάλιστα, μιά τρομερή χι-
ονοθύελλα ξέσπασε στην πόλη, πού νέ-
κρωσε την κίνηση όλων τών δρόμων
τού Λονδίνου. Όταν έσπρωξη την γο-
νία της άδου Βικτώρια ο Σέρλοκ
Χόλμς, με τέτοια σφοδρότητα φεσάγε
ο παγερός άέρας, πού λίγο έλειψε να
τόν παρασύρη. "Εσπρωξε άιος, όσο
μπορούσε κι' έξακολούθησε τόν
δρόμο του. Πέρασε μερικούς δαιδαλώδεις δρόμους και, δομαία στα-
νά μιάς πωλητής σινουσίας και τέλος μπήκε μέσα σ' ένα πούν στενό
δρόμο, πού ήταν άδύνατο να περάση άπ' αυτόν άμάξι. Ήταν ο δρό-
μος τών «παλατιώνιδων» και τόν λέγανε «Παλατιόδρομο». Προχώ-
ρησε ως την άκρη τού δρόμου αυτού και μπήκε μέσα σ' ένα μονό-
ροφο σπίτι, σχεδόν έτοιμοροστο. Άνάμεσα σ' ένα μικρομάγαλο και
σ' αυτό τó σπίτι κμαίτιζε ένα κομμάτι γασάς, πού έγραφε έπάνω:
«Άγορά, πώλησις και άνταλλαγή έμπορευμάτων παντός είδους.
ΣΛΟΜΕ ΧΙΡΣ, ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΗΣ».

Αυτόν, τόν Σλόμ Χιρς, ήρθεσε άκριβώς ο αστυνομικός. Χτύ-
ησε λοιπόν δυο φορές την πόρτα τού παλαιόπολου, και περιέμενε μο-
νολογώντας σιγανά:
— Είναι άδύνατον να κοιμηάται τέτοια ώρα ο γέρος. Περισσότερο
έργάζεται τη νύχτα, παρά την ημέρα. Γιατί έχει και πάλταες πού έ-
χουν λόγους να φοβούνται τó φως της ημέρας.
Σέ λίγο ο Σέρλοκ Χόλμς άκουσε σερνάμενα βήματα, πού όλοένα
πλησιάζανε στην πόρτα.
— Αιτός είναι! ψθύρισε ειχαριστημένος κι' άποτραβήχτηκε ένα
βήμα πίσω.
— Ποιάς είναι;... άκούστηκε σέ λίγο από μέσα μιά στοιγρή φωνή,
πού ο τόνος της έδειχνε ότι αυτός πού φωτούσε ήταν Έβραίος από τη
Ρωσία... Ποιάς έρχεται σπίτι μου, άγχα, σέ τέτοιαν ώρα;
— Εγώ είμαι, Σλόμ Χιρς, άνοιξε. Εγώ... ο Σέρλοκ Χόλμς!
— Μπιά! Έσείς είσαι, κύριε Σέρλοκ Χόλμς;... Μά τó Θεό τού Ά-
θραάμ και τού Ίσαάκ, τώρα μούξ πύρανα να πλαγιάσω. Άλλά ο
Σέρλοκ Χόλμς είναι πάντα καλοδεχοούμενος στο σπίτι μου. Όρσιτε, κύ-
ριε Σέρλοκ Χόλμς, κοιπάστε!...

(Ακολουθεί)